

Kapitel I

Aiden Black kørte sin Audi RS ud på græsset på klippen med udsigt over stranden og steg ud af bilen. Han ville trække frisk luft, mærke duften af hav og se, om den var så god, som han huskede den. Hans mor havde altid sagt, at duften af havet var sødere i Angel Sands end nogen andre steder. Men alting havde været lidt sødere dengang.

Indtil det ikke var det længere.

Det havde han ikke lyst til at tænke på nu. Han gik hen mod kanten af klippen, mens brisen greb fat i hans hår. Solen skinnede klart, og lyset blev reflekteret i de skumtoppede bølger, som buldrede ind mod kysten. Han stirrede ned på den lange sandstrand og forsøgte at ignorere alle de minder, som skyllede ind over ham. Ungdommens lange dage fulde af surfing. De endnu længere aftner og nætter med bål på stranden. Det virkede som meget længe siden.

En bevægelse fangede hans blik. Han drejede hovedet og så en kvinde løbe langs vandlinjen. Hun sprang ud og ind, alt efter hvor langt ind på stranden bølgerne slog. Langt blondt hår strømmede i bølger efter hende. I det korteste af øjeblikke tillod han sig selv at tro, at det var *hende*. Forestillede sig, han kunne høre hendes latter i vinden. Forestillede sig at se hende løbe hen mod sig, et smil som lyste hendes ansigt op på samme måde, som hun

altid havde lyst hans dage op.

På stranden nedenunder drejede kvinden rundt og kaldte. Endnu en person dukkede op. Et barn? Så var det ikke hende. Drengen var lille, men ikke *så* lille. Måske syv eller otte år. Han løb hen mod hende med armene holdt op foran sig. I det øjeblik han nåede frem til hende, løftede hun ham op og svingede ham rundt.

Aiden følte sig som en voyeur, der havde set noget, han ikke burde se. Scenen på stranden gav ham et stik i brystet. Rystende på hovedet skubbede han solbrillerne ned over øjnene, vendte tilbage til Audien, satte sig ind og skruede højt op for musikken.

Det her var ikke en strandferie, og han var her heller ikke for pigens skyld. Ikke engang hvis det skulle vise sig, at hun stadig boede i området. Det var ren forretning, der var ikke tid til at fortabe sig i gamle minder eller gamle kærester for den sags skyld.

Det var vigtigt at huske det.

”Mor, skal vi ikke se en film i aften? Og må jeg få popcorn?”

”Jo, det kan vi da godt. Hvilken film tænker du på, Nick?” Brooke Newton holdt øjnene på vejen, mens hun svingede ind på den lange indkørsel op til huset. Hun kunne ikke lade være med at smile ved tanken om en aften

sammen med sønnen. Ind mellem hans skole og hendes uddannelse kombineret med det frivillige arbejde, hun havde på det lokale dyreinternat, var det sjældent, at der var en fredag aften fri.

”Kan vi se ‘The Greatest Showman’ igen? Jeg er vild med sangene.”

Brooke åbnede vinduet, trykkede koden til porten ind og ventede, mens den langsomt åbnede. Med foden på bremsen vendte hun sig rundt og kiggede på sin otteårige søn, som smilede og svingede med benene på bagsædet. Han var stadig dækket af sand fra deres spontane besøg på stranden på vej hjem fra skolen. Ja, hun havde en opgave, som hun nu blev nødt til at arbejde på den halve nat, men det var det værd.

Samværet med sønnen var det værd.

Porten var nu helt åben, og de havde fri udsigt til det store kridhvide palæ på klippetoppen. De store glaspartier reflekterede solen. Men hun kørte ikke forbi englestaturerne op til springvandet foran hoveddøren, hun fulgte servicevejen om bagved og parkerede sin Nissan ved siden af en lille bungalow.

I realiteten var det et poolhus. Hendes forældre havde fået det bygget til gæster, dengang det store hus blev opført i starten af 1990’erne. Men gennem de sidste otte år havde det været hendes og sønnens hjem.

Sammenlignet med hovedhuset var det mikroskopisk

og sparsomt indrettet. Det var opført med den samme kridhvide stuk og rødt tegltag, men indvendigt var der kun to små værelser, et badeværelse og et stort rum til resten – det var akkurat stort nok til Brooke og Nicholas, som hun altid kun kaldte Nick. Hver eneste gang hun parkerede foran huset, var hun taknemmelig for at kunne kalde dette sted sit hjem, selv hvis der nogle gange var andre omkostninger ved det end den utroligt lave husleje, hun betalte til forældrene.

Først da bilen var parkeret, svarede hun endelig sin søn: "Lad os sætte noget mad over og tage pyjamas på, mens det bliver varmt. På den måde kan vi se film, lige så snart vi har spist vores mad." Hun drejede hovedet og kiggede på, mens Nick tog sikkerhedssele af og trak i dørhåndtaget. "Og i morgen skal vi begge to lave vores lektier."

"Argh, jeg hader lektier." Han hoppede ud af bilen, samtidig med at Brooke også kom ud på gruset. "Se, der er mormor." Han vinkede. "Mormor, vi har været på stranden," råbte han. "Mor jog mig ud i havet, så jeg fik våde ben."

Lillian Newton smilede til barnebarnet, mens hun gik hen mod dem ovre fra hovedhuset. Hun var som altid ulastelig. Håret var perfekt stilet, make-uppen var smuk på ansigtet, som var uden rynker. Det bleggrå skørt og den pink bluse var beskedne, men fremhævede alligevel

hendes figur – former som Brooke havde arvet efter hende.

Brooke skævede ned over det, hun selv havde på – et par afklippede jeans og en ærmeløs top – tog en dyb indånding og puttede et smil på ansigtet.

”Goddag, skat,” sagde hendes mor til Nick, bøjede sig ned og pressede læberne mod hans kind. Vinklen på hendes krop sikrede, at ikke et eneste af de sandkorn, som sad på hans krop, kunne finde vej til hendes tøj. ”Har du haft en god dag i skolen?”

”Ja.” Nick trak på skuldrene. ”Vi skal have filmaften. Mor har lovet, at vi kan se ’The Greatest Showman’ igen.” Hans øjne strålede. ”Og vi kan have pyjamas på.”

Lillian løftede sit kølige blik til Brooke, og hun rynkede på næsen over hendes påklædning. ”Mind mig om, at jeg skal ringe til min personlige indkøber. Det ser ud til, at dit klædeskab har nogle mangler.”

Brooke tog endnu en dyb indånding. Hun burde være vant til det her på nuværende tidspunkt. ”Jeg var henne på dyreinternatet og derefter på stranden,” sagde hun og holdt omhyggeligt stemme så neutral som muligt. ”Derfor har jeg noget gammelt tøj på. Det giver ingen mening at have noget pænt på, det ville bare blive ødelagt.”

”Jeg forstår ikke, hvorfor du bruger så meget tid på det internat.” Lillian rynkede på næsen igen. ”Af alle ting du kunne have valgt, og alle de kontakter vi har, så vælger du alligevel at fjerne efterladenskaber fra dyr.”

”Det er dyrelort,” sagde Nick hjælpsomt. ”Og det stinker.”

Lillian smilede eftergivende til ham, og Brooke mærkede, hvordan stivheden langsomt sivede ud af ryggraden igen. Hun og moderen var uenige om mange ting, men de elskede begge to Nick uendelig højt.

”Nå, men der er en grund til, at jeg kom herover. Jeg har forsøgt at ringe til dig i en time nu.”

Brooke kom i tanke om, hvordan hun havde smidt telefonen i tasken før strandturen. Det eneste tidspunkt, hvor hun regelmæssigt tjekkede den, var, når hun ikke var sammen med Nick. Når han var indenfor synsvidde – og hun vidste, han var okay – foretrak hun at være nærværende sammen med ham fremfor at stirre på en skærm.

”Undskyld. Det er noget tid siden, jeg har tjekket telefonen sidst.” Hun rakte nøglerne til Nick. ”Kan du ikke lukke døren op for mig?” spurgte hun. ”Og husk at vaske dine ben.”

”Hvis du ville lade os købe en ny bil til dig, kunne du få bluetooth. På den måde kunne du svare, når jeg ringer.” Hun kiggede tilbage over skulderen over på Brookes gamle Nissan. ”Jeg hader at have den gamle spand parkeret i nærheden af huset. Jeg er sikker på, at alle tror, den tilhører stuepigen.”

”Du gør allerede mere end nok for os.” Brooke forsøgte

sig med et taknemmeligt smil. Hun kunne mærke, hvordan den her samtale var i gang med at glide hen i det kendte omkvæd. "Du ved også godt, at jeg helst vil klare mig selv, så vidt det er muligt. Måske kan jeg opgradere bilen, når jeg får min eksamen."

"Det havde jeg ikke lige tænkt på. Måske kan vi give dig bilen i eksamensgave."

Brooke rystede på hovedet. "Mor, nej ..."

"Åh, hvor er du bare irriterende." Lillian rystede på hovedet. "Det taler vi om senere. Jeg er sikker på, at far kan finde en undskyldning for at acceptere, som er god nok til dig. Men det var slet ikke det, jeg ville tale med dig om. Da jeg ikke kunne få fat på dig, ringede jeg til Cora. Hun kommer klokken otte."

"Du ringede til min babysitter?" Brooke rynkede brynene. "Hvorfor det?"

"Det er jeg derfor, jeg har ringet til dig så mange gange. Far vil gerne have, at du kommer over til middag i aften."

"Men jeg har lovet Nick en filmaften. Du hørte ham godt. Han glæder sig."

Lillian trak vejret dybt i tavshed, og Brooke overvejede, om hun havde fundet det svage punkt. Men så huskede hun, at moderen ikke havde nogen svage punkter. Hun var ikke blevet Angel Sands ukronede dronning uden at være iført en beskyttende rustning. "Jeg er sikker på, at Cora gerne vil se en film sammen med ham. Og hvis du selv

gerne vil, kan du jo bare gøre det i morgen.”

”I morgen skal jeg arbejde på en opgave. Det er vigtigt ikke at komme bagud.”

”Hold nu op med at gøre alting så svært. Din far har spurgt specifikt efter dig. Det er vigtigt for ham. Han har brug for at have sin datter hos sig i aften, mens han underholder nogle vigtige gæster.” Nu var hun kort for hovedet.

Brooke tænkte på den meget lave husleje, hun betalte. Det her var resten af betalingen. De havde haft den her samtale i tusind afskygninger hen over de sidste ni år – lige siden hun havde bragt skam over familien ved at indrømme, at hun var gravid som attenårig. Det havde hun betalt for lige siden.

Idet hun mærkede Brooke blive blød, fortsatte Lillian skarpt. ”Desuden vil din far gerne tale med dig om hospitalets seneste udtalelse om Nick. Den seneste regning kom i går. Hvorfor har vi ikke fået besked om, at Nick var på skadestuen i sidste uge?”

”Det var midt om natten.” Brooke skjulte et øjeblik ansigtet i hænderne. ”Han sov hos en kammerat og fik en reaktion. Jeg mødte ambulancen på hospitalet.” Måske burde hun have fortalt dem det, især fordi det var dem, som betalte alt, hvad der havde med deres sundhed at gøre. Og det takkede hun guderne for. Nicks peanutallergi kunne styres, men jo ældre han blev, jo mere frihed ville

han have. Det var skræmmende at vide, at bare spor af peanuts kunne få ham til at stoppe med at trække vejret.

Og de forbandede tingester var allevegne. Hjemme var Brooke nøddepolitiet, som konstant holdt udkig efter fare. Men når hun ikke var sammen med ham, var hun afhængig af, at andre holdt øje – lærere, trænere og selvfølgelig hans venners forældre. Det var uundgåeligt, at det ville gå galt en gang imellem.

"Han har det fint nu," sagde hun. "Han tog det som et eventyr, og de er så dygtige på hospitalet. De tog sig godt af ham."

"Det skal de også. De tager sig i hvert fald betalt for det. Din far siger, han kunne have købt et nyt golfsæt for den pris."

Brooke sank hårdt. "Undskyld."

"Måske kan du fortælle din far om det, når du kommer til middag i aften. Du ved godt, at vi ikke har noget imod at hjælpe dig. Du er vores familie. Vi kan godt lide at tage hånd om dig."

Brooke vidste godt, hvordan nederlag så ud. Alle tanker om at iklæde sig en blød pyjamas og slænge sig i sofaen sammen med Nick forsvandt. Hun begyndte at regne på, hvor lang tid det ville tage hende at blive klar. Og det betød 'Newton-klar'. Håret vasket, cocktailkjole, perfekt barberede ben. En eller to timer? Hvorfor havde hun ikke vasket hår i morges? Åh ja, hun havde vækket Nick meget

tidligt, så han kunne spise i skolens morgenmadsklub, for at hun kunne nå at komme til undervisning.

”Det kan godt være jeg kommer lidt sent,” sagde hun og mærkede, hvordan hun gav op. ”Jeg skal sørge for Nicks mad og have et brusebad.”

Et lille tilfreds smil bredte sig over Lillians ansigt. Hendes arme forlod den anspændte korslagte stilling, mens hun vendte sig mod det store hus, og de stive sko knasede i perlegruset. ”Jeg er sikker på, at det ikke tager særligt lang tid. Vi ses klokken otte.”

